

dvě měny, jednu přísně zlatou a druhou měnu nepravě zlatou. Byl jsem upozorněn nedávno několika praktiky, kteří se řídili mou radou v L. N., že taková doložka se v praxi velmi osvědčila. Dávám tuto otázku znovu v úvahu a v případě zájmu mohla by se lépe pracovat.

III.

N. s. v poslední době uznává zlaté doložky ve stejném smyslu, jako bylo zde hájeno (sb. n. s. 15.638, 15.714), a proti tomu bylo namítáno, že se tím rozbíjí jednota měny a tvoří se privilegovaní věřitelé. Privilegium, které získává věřitel zlatou doložkou, není ani tak veliké, jaké získává věřitel výhodným úrokováním a přednostním pořadím zástavního práva. Na této nerovnosti věřitelů spočívá náš úvěr. N. s. správně hájí úvěr a bezpečnost smluvní. Proti tomu je uvést, že zlaté doložky mohou být pro dlužníka velmi tvrdé, ale zde je možná obrana, že úmluva taková je vymáhána způsobem dolosním, aby dlužník byl zničen. V takovém případě je třeba bezpečnost smluvní korigovati zásadou spravedlnosti.

J. Sedláček.

Nový civilní řád soudní a parlament.

Obdrželi jsme tento přípis od pražského advokáta:

V »Právní praxi« č. 8, na str. 256 glosujete předložení nového občanského zákoníka a poukazujete na nezájem zákonodárců v parlamentě.

Jako divák, resp. posluchač jsem sledoval zasedání poslanecké sněmovny dne 22. dubna t. r., kdy předložena byla osnova civilního řádu soudního, která byla uvedena obšírným rozbořem ministra pro sjednocení zákonů dra Šrámka. Byl jsem po prvé v naší poslanecké sněmovně a zasedání jsem chtěl sledovati z pohledu čistě odborných jako právník. Ani mne nenapadlo, že by se mohla moje představa o takovém zasedání (t. j. že poslanci při takové schůzi sledují se svých míst obsah jednání, projevy zpravodajů a pod.) nějak

odchylovati od skutečnosti; lituji, že moje představa byla skutečně zklamána víc než bych byl kdy mohl očekávati.

Především působí trapně fakt, že vstupenky na galerii nevydává ve hlavním vestibulu vrátný nebo jiný zřízenec, nýbrž návštěvník musí se namáhati znovu na ulici a do vedlejší budovy do I. patra, kde musí žádati v sekretariátě některé politické strany o dobrodiní vstupenky, jež je mu na ten den vydána. Nelze se tedy dostat do parlamentu bez přímé součinnosti politické strany ani jako pouhý posluchač. Bezděky působí to dojmem, jako kdyby tato formální obtíž měla působiti jako brzda nežádoucího přílivu a zájmu občanstva jako pozorovatelů parlamentního jednání.

Na galerii byli jsme vpuštěni asi po půlhodinném čekání, když mezitím ve všech prostorách sněmovny zněly již od 11. hodiny (na kteroužto dobu byl počátek schůze stanoven) nepřetržitě elektrické zvonky, vybízející pp. zákonodárce k tomu, aby se dostavili do zasedací síně. Hrstka posluchačů byla již dávno na galerii, když teprve až ke 12. hodině schůze byla předsedou sněmovny Malypetrem zahájena. Až do té chvíle zněly neustále elektrické zvonky. Bylo toho také zapotřebí, poněvadž když jsme byli vpuštěni na galerii, bylo v zasedací síni asi 30 mužů; to nebyli však pouze poslanci, nýbrž také četní zřízení. Během hodiny tedy pozvolna shromáždilo se tak zv. plenum, dostavilo se i několik ministrů a zahájena byla schůze. Po některých předběžných formalitách, při nichž poslanci se navzájem zaměstnávali rozhovorem, přecházeli jednotlivě i ve skupinkách sem a tam, nevěnujíce pozornosti formalitám u stolku předsednického, vystoupil na řečnickou tribunu ministr Šrámek. Nemohu ani vyjádřiti, jak trapným dojmem působilo, že celé jeho exposé o osnově civilního řádu soudního bylo předneseno ministrem ne pouze za naprostého nezájmu přítomných zákonodárců, ale dokonce pokračovali tito ve svých privátních rozhovorech tak jako při úvodních formalitách. Při tom byl ovšem hluk a šumot tak veliký, že na galerii bylo slyšeti jen některé části projevu ministra Šrámka, ačkoliv tento měl k dispozici zesilovač zvuku. Při tom neustále jednotliví poslanci i skupinky jich v zasedací síni přecházeli s místa na místo, hovořili mezi sebou hlasitě, mnozí byli k řečníku obráceni zády, ba dokonce někteří četli i noviny; velkému zájmu těšilo se několik přítomných ministrů, u nichž střídali se jednotlivci i skupinky poslanců a vyřizovali své záležitosti, patrně důležitější než projednávaná osnova civilního řádu soudního. Když ministr Šrámek skončil svůj projev, ozval se obli-

gatorní potlesk a přešlo se k dalšímu bodu jednání, při němž celkový zájem poslanců pohyboval se přibližně na stejné úrovni jako dříve. Je pravda, že předseda několikrát zvonil se slovy »prosím o klid«; je-li již tento fakt napomínání poslanců při tak důležitém jednání sám o sobě podivný, je tím vážnější skutečnost, že předsedovi poslanecké sněmovny se nezdařilo ani zdaleka sjednatí žádoucí stupeň pozornosti poslanců.

Účast poslanců byla dosti značná (dle odhadu asi 120—140 poslanců), ovšem nikoliv k vůli zájmu o osnovu civilního řádu soudního, nýbrž k vůli tomu, že po předložení osnovy provedena byla volba jednoho místopředsedy sněmovny, k níž musila být nezbytná presence zajištěna. Při tom, abych tak řekl, se »svezl« i civilní řád soudní, aby ho nestihl osud osnovy občanského zákoníka, která se projednávala po prvé tak, jak se uvádí v čís. 8 »Právní praxe«.

V prostoru pro předsednictvo sledoval projednávání osnovy civilního řádu soudního hlavní autor jeho, univ. prof. dr. Václav Hora, toho času i děkan právnické fakulty university Karlovy společně se svými hlavními spolupracovníky z ministerstva unifikací. Třebaže ministr Šrámek zdůraznil ve svém projevu zásluhu prof. Hory i jeho spolupracovníků o osnovu civilního řádu soudního, nenalezl se nikdo z přítomných, kdo by konstatoval, že hlavní tvůrce projednávané osnovy při zahajovacím jednání v parlamentě je přítomen.

Ani řečníkům osnovu komentujícím, nebyla věnována náležitá pozornost. Dále jsem již jednání nesledoval, ježto bylo velmi špatně rozuměti na galerii pro velký hluk, který působili přítomní poslanci vzájemnými rozhovory v zasedací síni při projednávání a projevech řečníků.

Četli jsem o několik dnů později, že také osnova zákona železničního nemohla býti dána na pořad schůze parlamentu pro nedostatečnou presenci, stává se neodbytnou otázkou, je-li si parlament vědom své odpovědnosti vůči občanstvu. Bylo by však účelno, aby občanstvo užilo co nejhojněji výhody veřejnosti zasedání parlamentních schůzí a přesvědčilo se na vlastní oči a uši, jak ve skutečnosti plenární schůze parlamentu jsou konány.

Nejednotnost judikatury o promlčení dle § 1042 obč. zák.

O této záležitosti stala se již zmínka v tomto časopise (str. 193) a shledáno správným stanovisko, zastává-

né v rozhodnutích č. 14.009 a 15.113 Sbírky nejv. soudu. Oproti tomu pak poukázáno bylo na nesprávnost právního názoru, zastávaného v rozhodnutí č. 15.320 Sbírky n. s., k němuž dospěl nejvyšší soud tím, že přehlédl, že ustanovení § 1486, č. 3 obč. zák. bylo ustanovením § 194 III. dílčí novely podstatně změněno a že tudíž rozhodnutí ze dne 17. XII. 1873, č. 5177 knihy judikátů, č. 81, které již v rozhodnutí č. 15.113 Sbírky n. s. bylo prohlášeno za nyní již bezvýznamné, nelze na dnešní právní stav aplikovati.

Analogicky má se věc i pokud se týče promlčení nároku co do pohledávek, uvedených v § 1480 obč. zák. I pohledávky tu uvedené, zanikají ve 3 letech a proto právem a v soulase s rozhodnutím č. 14.009 Sb. n. s. vzhledem k tomu, že pro druh pohledávek v tomto zákonném ustanovení uvedených, stanoví se promlčecí lhůta tříletá, tedy i nárok, který opřen jest o důvod § 1042 obč. zák., pokud jest založen na nároku dle § 1480 obč. zák., který rovněž byl změněn ustanovením § 192, III. dílčí novely, promlčuje se ve 3 letech. Vzdor tomu rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. IX. 1936 Rv II 901/34, č. 15.430 Sb. n. s. chybně shledává správným názor odvolacím soudem v tomto případě zastávaný, totiž, že dle § 1480 obč. zák. promlčují se ve 3 letech pouze příspěvky na výživu, nikoliv však náhradní nároky ve smyslu § 1042 obč. zák. vznesené, jež nemají prý již povahy příspěvků na výživu, nýbrž že jsou to nároky na podkladě jednatelství, promlčující se — ovšem dle mylného názoru nejvyšším soudem převzatého, — po uplynutí 30ti leté lhůty, v § 1479 obč. zákona stanovené.

Mylný názor stran 30tileté promlčecí lhůty zastává i profesor Dr. Sedláček v Roučkově - Sedláčkově komentáři k Čsl. zákoníku občanskému str. 682 i. f., neboť promlčecí